

[Svend Auken]

te ingen forbedringer for pensionisterne, men hvad var det, der skete, da endelig Fremskridtspartiet kom til forhandlingsbordet? Det var, at man vedtog en branduretfærdig medicinordning, som rammer flere hundrede tusinde pensionister, og at man svigtede løfterne vedrørende hjemmehjælpen. Første gang Fremskridtspartiet havde muligheden, svigtede de pensionisterne. Det kan godt være, at der findes svage sjæle i det danske samfund, som lader sig imponere af al den Fremskridtssnak, men de findes ikke i den socialdemokratiske folketingsgruppe.

Med hensyn til Fremskridtspartiets dagsorden kan jeg sige, at det eneste, der kunne friste os – men det fik vi desværre ikke – var, hvis statsministeren i lighed med, hvad der skete under åbningsdebatten, havde afgivet et højtideligt løfte om, at han ville træde tilbage, hvis dagsordenen blev vedtaget. Nu har vi ikke et sådant højtideligt løfte, og derfor er vi nødt til at vurdere dagsordenen alene efter dens indhold.

Jeg må indrømme fru Pia Kjærsgaard, at den gør en uretfærdig plan lidt mindre uretfærdig, hvis den bliver vedtaget, men det drejer sig jo om plastisk kirurgi over for et uegnet emne. Vi bryder os stadig væk ikke om den plan, regeringen har lagt frem, heller ikke selv om man forbedrer den en lille smule i kraft af en forhøjelse af den skattefri bundgrænse.

Må jeg i øvrigt sige, at den største trussel – det glemte jeg at sige før i forbindelse med pensionisterne – mod pensionisternes levefod i det danske samfund er den nuværende regering, der gemt i en bisætning i planen har bebudet 20 mia. kr. i nedskæringer for overførselsindkomsterne i de kommende fire år og samtidig bebuder en meget betydelig vækst ikke mindst i pensionisternes antal. Det hedder ligefrem i planen, at man må vente, at der bliver flere modtagere af overførselsindkomster, altså flere pensionister. Men, siger regeringen, der må ikke komme flere udgifter på dette område, og derfor er det naturligvis sådan for mange pensionister, at de må imødesee meget store forringelser, hvis denne plan går igennem.

Hr. Lykketoft vil om et øjeblik kommentere det forsøg på talmagi om den svenske situation, som statsministeren excellerede i for et øjeblik siden, så det skal jeg ikke kommentere, men jeg vil bare sige til statsministeren, at jeg tror, man

gør klogt i i regeringen at notere sig, at nok er der et flertal her i salen inklusive Socialdemokratiet for seriøse drøftelser om at løse Danmarks økonomiske problemer, men der er ikke og der vil ikke blive flertal for den plan, statsministeren har lagt frem. Både menneskesynet, samfundssynet og strategien er vi klart og utvetydigt imod.

Jeg sagde, at fagbevægelsen og kommunerne havde sagt nej – ikke til at forhandle, det har de ikke sagt nej til, og det har vi heller ikke sagt nej til; jeg sagde, at de sagde nej til de forslag, der vedrørte deres område, og det er nok så væsentligt.

Når vi vender os mod regeringens plan, er det ikke kun, fordi vi ikke kan lide holdningen og fordelingen i den. Det er også, fordi den ikke vil give de lovede resultater. Tværtimod fremgår det af regeringens egne beregninger, at den fører til en forværring af arbejdsløshedssituationen, at den reelt ikke fører til nogen mærkbar sænkning af skattetrykket og – tvivler jeg på og med mig de fleste af de økonomer, der hidtil har udtalt sig – heller ikke fører til en forbedring på betalingsbalancen. Det hænger sammen med, at man ikke tør koncentrere sig om det, der er det egentlige problem i det danske samfund, nemlig den manglende konkurrenceevne, den manglende opsparing, de manglende investeringer, den manglende satsning på uddannelse osv. – alt det, som virkelig skal drive Danmark i gang igen, alt det, som vi har skitseret i planen »Gang i 90'erne«. På alle disse områder er der ikke konkrete anvisninger fra regeringens side, og derfor bliver resultatet så dårligt.

Samtidig med at jeg siger ja til, at vi naturligvis deltager i drøftelserne i Det Politisk-Økonomiske Udvalg og i andre fora, vil jeg advare imod, at vi nu alene diskuterer nogle spørgsmål vedrørende skattesatser – så spændende de ellers kunne være – og forbigår det egentlige problem i det danske samfund, nemlig den manglende konkurrenceevne, den manglende opsparing, de manglende investeringer, de manglende uddannelsesmuligheder for de unge og de arbejdsløse. Det er på alle disse områder, der skal sættes ind.

I den socialdemokratiske plan har vi prøvet at se bort fra de mange slagord, som normalt præger den slags planer, og koncentrere os om at sige, hvad der er nødvendigt på de enkelte